

200702709/1.

Datum uitspraak: 22 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellanten,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/50750 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 maart 2007 in het
geding tussen:**

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 11 februari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 29 september 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op 30 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

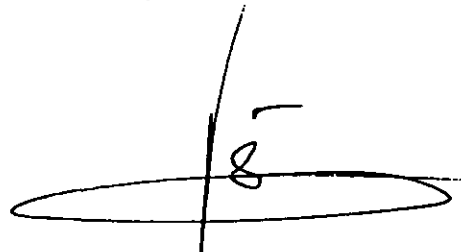
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 mei 2007

289

Verzonden: 22 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/50750 (beroep) en AWB 06/50751 (vovo)

V.nr. :

Inzake : , geboren op eiseres / verzoekster en
geboren op , eiser / verzoeker, beiden van Turkse nationaliteit,
wonende te ,
gemachtigde: mr. E. Osinga, advocaat te Utrecht,

tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
gemachtigde: mr. C. Brand, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van
het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 4 april 2002 hebben eisers / verzoekers, hierna te noemen: eisers, bij de korpschef van de regiopolitie Rotterdam-Rijnmond een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "gezinshereniging bij ouder (hierna: referent), arbeid vrij toegestaan". Bij besluiten van 11 februari 2003 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen. Bij bezwaarschriften van 21 februari 2003 hebben eisers tegen deze besluiten bezwaar gemaakt. De gronden van de bezwaren zijn ingediend bij brieven van 14 maart 2003. Bij besluiten van 10 november 2004 zijn de bezwaren ongegrond verklaard en is schorsende werking aan een in te dienen beroep onthouden.

2. Bij beroepschrift van 12 november 2004 hebben eisers tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 30 november 2004. Tevens hebben eisers bij verzoekschrift van 12 november 2004 verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt de uitzetting te verbieden tot dat is beslist op het beroep. Bij uitspraken van 13 september 2005 (AWB 04/50354 en AWB 04/50355) heeft deze rechtbank en zittingsplaats de verzoeken afgewezen en de beroepen gegrond verklaard, de besluiten van 10 november 2004 vernietigd en bepaald dat verweerder nieuwe besluiten neemt met inachtneming van de uitspraken.

3. Op 19 september 2006 zijn eisers gehoord door een ambtelijke commissie. Bij besluit van 29 september 2006 is het bezwaar ongegrond verklaard en schorsende werking aan een in te dienen beroep onthouden.

4. Bij beroepschrift van 17 oktober 2006 hebben eisers tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 27 oktober 2006. Tevens hebben eisers bij verzoekschrift van 17 oktober 2006 verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. Op 20 december 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van

2 februari 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van het verzoek.

5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 9 februari 2007. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. L. Louwerse, een kantoorgenoot van hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens waren ter zitting aanwezig de ouders van eisers.

6. De voorzieningenrechter / rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Eisers zijn in Turkije geboren en hebben van 27 november 1991 tot 26 november 1993 in Nederland verbleven. Sinds juli 1998 verblijven zij opnieuw hier te lande. Hun vader, wettelijke en biologische moeder verblijven allen rechtmatig in Nederland.

2. Eisers hebben reeds eerder, op 30 juli 1998, verzocht om verlening van een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging bij hun wettige moeder, Bij uitspraak van 11 juni 2004 (AWB 02/6622 en AWB 02/9680) van deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, is de afwijzing van deze aanvragen in rechte onaantastbaar geworden.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2.1 Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien - voor zover hier van belang - internationale verplichtingen, dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.2 Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

2.3 Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

2.4 Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van het beschikken over een geldige mvv. Voorts kan de Minister, ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000, het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.5 Ingevolge artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) vormen bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging. De

Staten die partij zijn bij het IVRK verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

2.6 Ingevolge artikel 17, eerste lid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag), voor zover thans van belang, is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit burger van de Unie.

2.7 Ingevolge artikel 1 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, Pb EU, 3 oktober 2003, L251/12 (hierna: de Richtlijn) is het doel van de Richtlijn de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derdelanden die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

Ingevolge artikel 2 van de Richtlijn wordt onder 'onderdanen van een derde land' in de Richtlijn eenieder verstaan die geen burger is van de Unie in de zin van artikel 17, eerste lid, van het Verdrag. Ingevolge artikel 3, derde lid, is de Richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie.

Ingevolge artikel 17 van de Richtlijn houden de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De rechtbank overweegt het volgende.

3. Niet is in geschil dat eisers niet beschikken over een geldige mvv en niet behoren tot één van de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorieën vreemdelingen die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste.

4. In geschil is of eisers in aanmerking komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt ingevolge die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd. Een dergelijk verzoek om toepassing van de hardheidsclausule dient ingevolge paragraaf B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 onderbouwd te worden met zeer bijzondere persoonlijke feiten en omstandigheden, welke zoveel mogelijk met bewijsstukken moeten worden gestaafd.

5. Eisers hebben - zakelijk weergegeven - in beroep betoogd dat voor hen in het land van herkomst geen opvang aanwezig is, aangezien hun aldaar verblijvende grootouders Koerdisch spreken en zelf verzorging behoeven. Daarnaast verblijven de wettige en biologische moeder, alsmede referent, van wie zij voor hun opvoeding en verzorging afhankelijk zijn, allen rechtmatig in Nederland. In dit kader beroepen eisers zich op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 3 en artikel 4 van het IVRK en artikel 17 van de Richtlijn, waaruit zij afleiden dat lidstaten verplicht zijn in hun besluiten het belang van het kind voorop te stellen en rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband en de duur

van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Tot slot stellen eisers zich op het standpunt dat verweerder op basis van schrijnende omstandigheden van diens inherente afwijkingsbevoegdheid, respectievelijk discretionaire bevoegdheid, gebruik had dienen te maken, aangezien eisers door de mogelijk trage afhandeling van hun mvv-aanvragen vertraging in hun opleiding zullen oplopen. Tevens is het niet uitgesloten dat het niet mogelijk zal zijn om de juiste naam van de biologische moeder van eisers op hun geboorteakten te laten vermelden en dat referent in verband met de onjuiste opgave van persoonsgegevens op de geboorteakten in Turkije strafrechtelijk zal worden vervolgd.

6. Verweerder heeft zich - zakelijk weergegeven - op het standpunt gesteld dat hetgeen eisers ter onderbouwing van hun beroep op vrijstelling van het mvv-vereiste hebben aangevoerd niet van zodanige bijzondere omstandigheden getuigt dat het onverminderd tegenwerpen hiervan leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. De weigering eisers hier te lande verblijf toe te staan vormt geen schending van artikel 8 van het EVRM, nu het besluit er niet toe strekt aan eisers een verblijfstitel te ontnemen die hen tot uitoefening van dit gezinsleven in staat stelde. Voorts is niet gebleken van een positieve verplichting op grond waarvan verblijf dient te worden toegestaan. Uit de artikelen 3 en 4 van het IVRK leidt verweerder geen verplichting tot verblijfsaanvaarding af. Eisers kunnen zich niet rechtstreeks beroepen op de Richtlijn en evenmin is gebleken dat in het kader van klemmende redenen van humanitaire aard verblijf dient te worden toegestaan.

7. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eisers onvoldoende hebben aangetoond dat zij in Turkije gedurende de mvv-procedure geen adequate opvang kunnen verkrijgen. Weliswaar hebben eisers aangevoerd dat de aldaar woonachtige familieleden niet in staat zijn om de zorg voor hen op zich te nemen, maar deze stelling is niet nader onderbouwd. Ten aanzien van de stellingen van eisers dat het niet is uitgesloten dat de procedure om de correcte naam van hun biologische moeder op de geboorteakten te vermelden dusdanig gecompliceerd is dat hierdoor de komst van eisers naar Nederland onredelijk zal worden vertraagd, oordeelt de rechtbank als volgt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat verweerder met eventuele ongunstige consequenties die uit de beslissing van referent om opzettelijk foutief de naam van in de geboorteakten van eisers te laten opnemen geen rekening heeft hoeven houden. Dit ligt in de risicosfeer van referent en eisers. Voorts hebben eisers op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat het onmogelijk is om de juiste naam op de geboorteakte te laten vermelden. Hiernaast is de rechtbank van oordeel dat het feit dat eisers hun studie zullen moeten onderbreken, niet zodanig zwaar weegt dat hen het mvv-vereiste niet kan worden tegengeworpen. Derhalve heeft verweerder in redelijkheid kunnen vasthouden aan het mvv-vereiste.

8. Met betrekking tot het beroep van eisers op artikel 8 van het EVRM oordeelt de rechtbank dat verweerder zich onder de gegeven omstandigheden op het standpunt heeft kunnen stellen dat het recht op gezinsleven, zoals opgenomen in artikel 8 van het EVRM, niet wordt geschonden, aangezien het in het onderhavige geval slechts om een tijdelijke scheiding van het gezin gaat. Indien reeds van tevoren vast zou staan dat de mvv-procedure zal leiden tot een langdurige ontwrichting van het familie- of gezinsleven, had het onverminderd tegenwerpen van het mvv-vereiste strijd met artikel 8 van het EVRM kunnen opleveren. Eisers hebben weliswaar betoogd dat een dergelijke situatie zich in hun geval voordoet, maar dat is onvoldoende onderbouwd.

9. Ten aanzien van het beroep van eisers op de artikelen 3 en 4 van het IVRK, oordeelt de rechtbank als volgt. Krachtens jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS 13 september 2005, 200507132/1, JV 2005, 409) bevatten de door eisers ingeroepen bepalingen van het IVRK, gelet op hun formulering, geen normen die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar zijn. Hierdoor ziet de rechtbank geen ruimte om het bestreden besluit hieraan te toetsen.

10. Ten aanzien van het beroep op de Richtlijn is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eisers zich niet rechtstreeks op de werking hiervan kunnen beroepen. Immers, niet is in geschil dat referent

ten tijde van het besluit van 29 september 2006 de Nederlandse nationaliteit bezat en derhalve burger van de Unie was. Ingevolge artikel 3, derde lid, van de Richtlijn is deze niet op gezinsleden van een burger van de Unie van toepassing, waardoor eisers van de werking hiervan zijn uitgesloten. Uit de Afdelingsjurisprudentie (AbRS 23 november 2006, kenmerk 200604478/1, LJN AZ4215) volgt eveneens dat de Richtlijn uitsluitend ziet op gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en niet van toepassing is op gezinshereniging met Nederlanders en andere burgers van de Unie.

11. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

Ten aanzien van het beroep

12. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

13. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

14. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

15. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/50750

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/50751

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 27 maart 2007 door mr. L. van Es, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.C. Groot, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

Maryolain Groot

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **30 MAART 2007**

Conc.: MG

Coll : CU

D : C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

20-4-7

Mr. L. Louwerse
Mr. R.A. van der Velde
Mr. H.J. Veen
Mevr. Mr. P.C. Smit
Mevr. Mr. S. Sewnath
Mr. S.F.J. Smeets
Mr. R.J.J. Flantua
Mr. D.C. Vlieland
Mr. W. Hendrickx
Mr. E. Osinga
Mr. R.P. van der Graaf
Mr. I. Özkara.

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
Mr. B.P.J. van Riel LL.M.
Mr. J.A. Schadd

Aan de Raad van State
t.a.v. Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage (falk)

Utrecht, 13 april 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 APR 2007	
ZAAKNR. 200702709	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax ontv:
17-4-07

Onze ref. : 9912009 LL/LR
Uw ref. : Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam onder procedure
nummer AWB 06/50750
Inzake :

Hoogedelgestreng College,

Namens de damens geboren respectievelijk en
vreemdelingen van Turkse nationaliteit, hierna te noemen "appellantes", te
dezer zaken domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112, postbus 13273 (3507
LG) ten kantore van de advocaat en procureur mr. L. Louwerse, wordt verklaard onderhavig
hoger beroep namens appellantes in te dienen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's-
Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, enkelvoudige kamer voor Vreemdelingenzaken,
gewezen op 27 maart 2007, verzonden 30 maart 2007 onder procedurenummer 06/50750.

Ondergetekende is door appellantes daartoe uitdrukkelijk en bepaaldelijk gevolmachtigd, één
en ander als omschreven in artikel 70 Vreemdelingenwet 2000.

Appellantes zijn van oordeel dat bij afweging van alle daarbij in aanmerking te nemen
belangen, de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, niet tot de thans
bestreden uitspraak heeft kunnen komen. Appellantes kunnen zich dan ook met de uitspraak
niet verenigen en hebben hiertegen, de uitspraak onder AWB 06/50750, de navolgende
grievens. Kopie van de uitspraak gaat hierbij.

GRIEF 1:

In de thans bestreden uitspraak wordt overwogen, vergelijk onder meer punt 4 pagina 3 van
de thans bestreden uitspraak, dat appellantes voor vrijstelling van het MVV vereiste op basis
van de hardheidsclausule in aanmerking moeten komen. Van belang in dat kader is allereerst
op te merken dat appellantes van oordeel zijn niet over een MVV behoeven te beschikken. In

dat kader is immers van belang dat zij reeds eerder rechtmatig verblijf in Nederland hebben gehad. Appellantes hebben immers in Nederland verbleven in de periode van 27 november 1991 tot 26 november 1993.

Hierbij dient te worden betrokken het gegeven dat de oorsprong van de zogenoemde MVV wetgeving en het MVV-vereiste met name is ingegeven om illegale binnenkomst in Nederland te voorkomen. Het gaat daarbij feitelijk om een eerste toelating. Die situatie, ter voorkoming van een eerste toelating tot Nederland, doet zich in het gegeven geval niet voor. Er is immers geen sprake van een eerste toelating.

GRIEF 2:

Onder punt 7 van de thans bestreden uitspraak, pagina 4, overweegt de rechtbank dat niet of onvoldoende is aangetoond dat er geen adequate opvang in het land van herkomst is in afwachting van de afhandeling van de MVV procedure. Ten onrechte.

De stelling zou niet nader zijn onderbouwd. In dat kader zijn appellantes van oordeel dat het op de weg van thans verweerder had gelegen om eventueel nader bewijs te vragen met betrekking tot deze stellingen. Tijdens de hoorzitting en ook tijdens de procedure is aangegeven in welke situatie de grootouders van appellantes zich bevinden terwijl ook de taal welke zij spreken een andere is dan die welke appellantes beheersen. Naast de leeftijd van de grootouders en de niet aanwezige zelfredzaamheid bij hen is op geen moment verzocht deze omstandigheden nader te onderbouwen. Appellantes mochten er mitsdien op vertrouwen dat thans verweerder ook van deze uitgangspunten uit zou gaan bij de verdere afhandeling van de aanvraag. Een en ander is ook tijdens de hoorzitting naar voren gebracht. Door te overwegen als de rechtbank heeft gedaan, miskent de Arrondissementsrechtbank dat verweerder bij het onderzoek ter verkrijging van alle feiten zelf ook de nodige actie moet ondernemen indien en voor zover er stellingen worden betwist en ter zake nader bewijs te vragen.

Door dit te miskennen, schendt de Arrondissementsrechtbank het bewijsrecht in het algemeen Bestuursrecht alsmede miskent zij in het kader van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen van verweerder dat op verweerder ook de onderzoeksplicht rust en om nader bewijs had kunnen worden gevraagd.

GRIEF 3:

Onder punt 7 van de uitspraak op pagina 4 overweegt de arrondissementsrechtbank dat de stellingen van thans appellantes dat niet is uitgesloten dat de procedure om de correcte naam van hun biologische moeder op de geboorteakten te laten vermelden, een dusdanig gecompliceerde is dat hierdoor de overkomst naar Nederland een gezinshereniging bij ouders onredelijk zal worden vertraagd. Ter wijl hieraan wordt toegevoegd dat een en ander in de risicosfeer van appellantes rust. Ten onrechte. Het gaat in het onderhavige geval niet om de vraag of een omstandigheid in de risicosfeer van appellantes rust of niet, het gaat er om of in het kader van een belangenafweging te verwachten is dat de afhandeling van een MVV procedure waarbij op voorhand vaststaat dat de geboorteakten, welke in het land van herkomst oorspronkelijk zijn opgemaakt, niet juist zijn, de afhandeling van de correctie daarvan een

bijzondere vertraging zal oplopen. In dit verband is van belang dat de vader van appellantes reeds heeft aangegeven dat hij, als gevolg van het doen van een onjuiste aangifte en het laten vermelden van een onjuiste naam op de geboorteaktes van appellantes, dit aanleiding zal geven niet alleen tot een zeer langdurige gerechtelijke procedure maar ook tot mogelijk strafvervolgning van de vader. Verder vermogen appellantes niet in te zien dat een en ander in hun risicosfeer ligt, nu immers het opmaak van de geboorteakte heeft plaatsgevonden op een moment waarop zij over die opmaak geen invloed hebben kunnen uitoefenen.

Het is voor hen, met andere woorden, een vaststaand gegeven geweest dat de vader dit oorspronkelijk zo heeft gedaan. Te verwachten is dat als gevolg van het niet bestaan van juiste geboorteakten op dit moment, niet zal kunnen worden overgegaan tot afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf en derhalve, mogelijk zelfs blijvend maar in ieder geval zeer langdurig, gezinshereniging niet zal kunnen plaatsvinden en derhalve schending van artikel 8 EVRM.

Een en ander houdt ook verband met de hierna te formuleren grief met betrekking tot punt 8 van de uitspraak op pagina 4.

De belangen, welke afgewogen dienen te worden en de te verwachten duur van afhandeling van een MVV aanvraag, is derhalve wel degelijk een omstandigheid welke bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag met een beroep op artikel 8 EVRM, bij de overwegingen dient te worden betrokken.

In redelijkheid kan met andere woorden niet onverkort worden vastgehouden aan het wettelijk MVV vereiste in verband met bijzondere deze zaak betreffende omstandigheden met name gegrond op het aanwezig zijn van een door appellantes vader erkent niet juiste geboorteakte, namelijk vermelding van stiefmoeder op de akten.

De rechtbank miskent met name dat alhier een belangenafweging zal moeten plaatsvinden in het kader van artikel 8 EVRM waarbij de te verwachten duur van afhandeling van een MVV aanvraag bij de overwegingen dient te worden betrokken.

GRIEF 4

Door te overwegen als de arrondissementsrechtbank onder punt 8 van de thans bestreden uitspraak heeft gedaan waarbij wordt overwogen dat het beroep op artikel 8 van het Europees Verdrag Rechten van de Mens onder de gegeven omstandigheden niet wordt geschonden aangezien in het onderhavige geval slechts sprake zou zijn van een tijdelijke schending c.q. scheiding van het gezin, miskent de rechtbank dat ook een tijdelijke scheiding van het gezinsleven, schending van artikel 8 EVRM, zij het ook van korte duur, oplevert. Kort gezegd: ook een korte schending en scheiding van het gezinsleven betekent inbreuk op het recht op gezinsleven, nog daar gelaten de vraag of deze feitelijk ook van beperkte duur zal zijn gezien het hiervoor met betrekking tot grief 3 gestelde. Vergelijk in dit kader bijvoorbeeld uitspraak Voorzieningenrechter, rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Leeuwarden d.d. 26 juli 2006, nummers AWB 05/53501, 06/11601 VRWET, LJN AIJ 5339.

GRIEF 5:

Ten aanzien van het gestelde onder punt 9 van de thans bestreden uitspraak, pagina 4, *miskent de arrondissementsrechtbank in weerwil van de daarin genoemde rechtspraak van uw afdeling bestuursrechtspraak, JV2005, 409, dat actuele ontwikkelingen en gewijzigde inzichten thans dienen te leiden tot het oordeel dat aan het IVRK en het daarop gedane beroep bij de arrondissementsrechtbank, wel dient te leiden tot het oordeel dat sprake is van normen die direct toepasbaar zijn. Door, zoals de rechtbank heeft gedaan, thans niet te toetsen aan het IVRK, schendt zij het IVRK. Appellantes wensen hier onder meer te wijzen op de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 31 januari 2006, 50435/99, gepubliceerd JV 2006/90.*

Zoals in de overwegingen in deze uitspraak van het Europese Hof kan blijken, wordt rechtstreeks getoetst aan het IVRK. De letterlijke tekst van de uitspraak en de argumentatie van het Europese Hof komt immers neer op het overnemen van de tekst van het belang van het kind als bedoeld in artikel 3 lid 1 IVRK, waarbij het Hof uiteindelijk tot haar oordeel komt dat het onverkort vasthouden aan het MIV vereiste in de zaak die aldaar voorlag leidt tot excessief formalisme. Uit deze uitspraak kan mitsdien worden afgeleid dat kennelijk, gezien de bouwstenen van het arrest van het Hof, wel rechtstreekse werking toekomt aan het IVRK en het belang van het kind wordt meegewogen bij de beoordeling in het kader van artikel 8 EVRM terwijl het belang van het kind dient te worden gezien tegen de achtergrond van de tekst van het IVRK. In dit verband wensen appellantes ook te verwijzen naar de uitspraak van het Hof van Justitie van de EG van 27 juni 2006, gepubliceerd JV 2006/313.

In de bouwstenen van haar uitspraak, vergelijk de overwegingen van het Hof onder punt 52 e.v., meer in het bijzonder rechtsoverweging 57 en 63, gebruikt het Hof uitdrukkelijk het verdrag inzake de rechten van het kind en de daarin opgenomen verdragsbepalingen als bouwsteen in haar argumentatie om tot haar uitspraak te komen. Ook hieruit kan worden afgeleid dat bij de afweging welke moet worden gemaakt, het belang van het kind, een belang is waarop rechtstreeks beroep kan worden gedaan en waarbij bij de beoordeling van de rechten, in een zaak als de onderhavige, rekening dient te worden gehouden. Zulks wordt miskend in overweging 9 van de thans bestreden uitspraak.

Uitspraak van uw afdeling bestuursrechtspraak in deze rechtsoverweging gedaan, lijkt achterhaald. Bezien de gezinsherenigingsrichtlijn, met name artikel 5 lid 5 van die richtlijn waarin staat vermeld dat lidstaten terdege rekening moeten houden met de belangen van minderjarige kinderen (richtlijn 2003/86/EG), maakt dit dat de vraag actueel wordt of het standpunt, zoals verwoord in de uitspraak van uw afdeling, gepubliceerd JV 2005/409 en, bij voortduring correct in te nemen standpunt is. Dit gezien in verbinding met artikel 3 van het IVRK waarnaar artikel 5 lid 5 van de Europese gezinshereniging richtlijn verwijst, maakt in de visie van appellantes dat het IVRK zich wel degelijk rechtstreeks laat inroepen zoals in eerdere instanties door appellantes gedaan. In rechtsoverweging 63 van de uitspraak als hiervoor bedoeld van het Europese Hof overweegt het gerechtshof dat bij afweging van de belangen er voor moet worden gezorgd dat terdege rekening moet worden gehouden met de belangen van minderjarige kinderen. Door te overwegen als de arrondissementsrechtbank onder punt 9 van de thans bestreden uitspraak heeft gedaan, miskent zij dan ook de

rechtstreekse werking van het IVRK alsmede de gewijzigde inzichten met betrekking tot dit verdrag.

GRIEF 6

Onder punt 10 van haar uitspraak, pagina 4/5, overweegt de arrondissementsrechtbank dat het beroep op de Europese gezinsherenigingsrichtlijn zich niet rechtstreeks laat inroepen in de onderhavige situatie. Dit omdat ingevolge artikel 3 lid 3 van de richtlijn, deze niet op gezinsleden van een burger van de Unie van toepassing zijn waardoor eisers van de werking hiervan zijn uitgesloten. Ten onrechte. In dit verband wensen appellantes ook te verwijzen naar de nota van toelichting bij het besluit van 29 september 2004, strekkende tot wijziging van het vreemdelingenbesluit 2000 in verband met de implementatie van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en enkele andere onderwerpen betreffende gezinshereniging, gezinsvorming en openbare orde. (Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, jaargang 2004, 496).

Uit de nota van toelichting, pagina 7, blijkt ondermeer, VGL 3de alinea pagina 7, dat het gemeenschapsrecht zich er niet tegen verzet dat de aanspraken van de artikelen 3.13 t/m 3.22 ook aan in Nederland gevestigde Nederlanders en andere rechtmatig in Nederland verblijvende burgers van de Unie worden toegekend. Niet valt in dat kader in te zien waarom bij appellantes, van wie de vader zowel de Turkse als de Nederlandse nationaliteit heeft en de moeder uitsluitend de Turkse nationaliteit, zich niet kunnen beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn. De rechtbank miskent dit, terwijl juist ook onderwerp van gesprek bij de mondelinge behandeling bij de rechtbank is geweest het aspect dat in ieder geval de moeder, uitsluitend in het bezit van een verblijfstitel in Nederland woonachtig, uitsluitend de Turkse nationaliteit heeft. Uit de preambule van het in artikel 1 omschreven doel van de richtlijn, blijkt dat raad gezinshereniging als een fundamenteel recht beschouwd en de bewoordingen van de richtlijn niet uitsluiten dat deze ook van toepassing is op situaties waarin de gezinshereniger zowel de nationaliteit van een derde land bezit als de nationaliteit van een van de lidstaten. Hierbij dient vergelijk in dit kader eveneens de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Middelburg d.d. 18 oktober 2006, nummer AWB 05/22812, gepubliceerd LJN AZ 0506, jaargang Vreemdelingenrecht 2006 nummer 9, pagina 728, dat met de positie van personen die zowel de nationaliteit van een lidstaat bezitten als die van een derde land, geen rekening is gehouden tijdens de onderhandelingen over deze richtlijn.

Een en ander zou tevens impliceren, zoals ook in het geval van appellantes, dat de derde lander, vader, die langdurig in Nederland heeft gewoond en door naturalisatie Nederlander is geworden, zijn aanspraak op gezinshereniging onder de richtlijn zou verliezen, hetgeen naar het oordeel van de rechtbank in laatstgenoemde uitspraak, een schending oplevert van artikel 12 van het EG verdrag waarin is bepaald dat elke vorm van discriminatie op grond van nationaliteit binnen de werkingssfeer van het EU verdrag wordt verboden.

Ook in het onderhavige geval lijkt sprake van een dergelijke schending van artikel 12 EG verdrag. Objectieve overwegingen om dit onderscheid te rechtvaardigen, zijn niet aanwezig. Een anders luidend oordeel als oorspronkelijk gedaan in de uitspraak van uw afdeling van 23 november 2006 onder nummer 200604478/1, LJN AZ 4215, overtuigt geenszins. In dat kader

lijkt uw afdeling bestuursrechtspraak ten onrechte voorbij te gaan aan het gegeven dat daar waar vragen voorliggen waarvan beantwoording in verband met de rechteenheid van belang is en waarover voor wat betreft de uitkomst twijfel bestaat, dergelijke vragen in het kader van pre-justitiële vragen dienen te worden voorgelegd aan het Hof. In de visie van appellantes, ten onrechte, door uw afdeling worden deze zelf beantwoord.

Een en ander komt uiteraard de rechtskracht van uitspraken van uw afdeling niet ten goede. Wat hier ook van zij, in laatstgenoemde uitspraak zou gelezen kunnen worden dat hierover nog geen uitdrukkelijk oordeel wordt gegeven.

Van belang lijkt dan ook dat, indien en voor zover dit geschil niet ten gunste van appellantes kan worden beslecht, de hierop geworpen vraag wordt voorgelegd aan het Europese Hof. Niet valt ook in te zien waarom Lidstaten de bepalingen van de richtlijn niet ook van overeenkomstige toepassing zouden kunnen verklaren zoals in de visie van appellantes overigens is gedaan zoals hierboven omschreven. Deze mogelijkheid wordt tevens genoemd in het advies van de Raad van State in het ontwerp AMVB tot wijziging van het VB 2000 waarin staat vermeldt: (...) "Volgt uit het het gemeenschapsrecht niet dat de beperktere aanspraken van de artikelen 3.13 tot en met 322 niet tevens zouden mogen worden toegekend aan in Nederland gevestigde Nederlanders en andere rechtmatige in Nederland verblijvende burgers van de Unie" (...).

Aangaande het hiervoor reeds ter sprake gebrachte artikel 12 van het EG verdrag, betrekking hebbende op het verbod van elke vorm van discriminatie op grond van nationaliteit, wensen appellantes tevens nog te verwijzen naar onze Grondwet, artikel 1, waarbij de vraag voorligt of, zoals de rechtbank kennelijk heeft gedaan, de minder gunstige behandeling van Nederlanders dan derdelanders op het punt van gezinshereniging te rijmen is met artikel 1 Grondwet.

GRIEF 7:

Door te overwegen als de arrondissementsrechtbank heeft gedaan onder punt 8, 9 en 10 van haar uitspraak, lijkt de arrondissementsrechtbank, gezien de Internationaal Rechtelijke verdragen waarop een beroep is gedaan, de aanspraken welke daarop zijn gedaan door appellantes, uit elkaar te hebben gesplitst en, ieder voor zich af te wijzen, op gronden welke deze in de visie van appellantes niet deugdelijk zijn. Daarna zijn appellantes van oordeel bij haar motivering de arrondissementsrechtbank ten onrechte niet het geheel van verdragsrechten en verplichtingen in hun onderlinge samenhang heeft beschouwd teneinde te bezien of naar aanleiding daarvan de nationaal rechtelijke verplichting van het vereiste bezit van een machtiging tot voorlopig verblijf in een geval als het onderhavige niet dient te lijden tot opzij zetten van deze nationale verplichting als strijdig met het verdragsrecht. De verdragsrechten dienen daarbij tevens in een onderlinge samenhang en achterliggende grondgedachte te worden beoordeeld.

Appellantes verzoeken uw afdeling bestuursrechtspraak Raad van State dan ook het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, gewezen onder AWB 06/50750 d.d. 27 maart

2007, te vernietigen en te bepalen als uw afdeling bestuursrechtspraak in goede justitie vermenen te behoren.

Advocaat, bepaaldelijk gevolmachtigde:

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening-courant te brengen: PVZ/201171

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Dordengelden 41.36.72.794 *